

Com els colors a la nit - Carles Camps Mundó

L'any 1982, Carles Camps Mundó (Cervelló, 1948) va exposar tota la seva poesia visual a la Fundació Miró. Així es tancava una primera fase, vinculada a l'avantguarda artística, que va ser succeïda per una fructífera etapa de poesia textual. Des de *L'absent* (1989) ha publicat poemaris fins arribar al seu primer llibre en prosa, *Com els colors a la nit*: un recull de peces que aspiren a desvelar l'essencialitat d'un seguit d'experiències vitals i estètiques.

El llibre alterna dos tipus de proses: les de caire autobiogràfic, vinculades a instants vitals que l'autor evoca amb lirisme contingut, i les que pertanyen a l'àmbit de l'estètica, les quals giren al voltant de la recepció de determinada música o pintura, poesia o fotografia. Aquestes darreres, on no s'escatimen les sentències abstractes i especulatives -que vinculen l'art amb la religió o el pas del temps- fan pensar en la seva poesia, on ressona Paul Valéry. En canvi l'evocació del pare, de l'escola, d'un amor primerenc, posseeixen la gràcia concentrada que ben rarament mereix el nom de "prosa poètica" i que remet a la memòria proustiana, recreadora i envolvent. En les proses més reeixides (*El pardal*, *La garsa*), Carles Camps aconsegueix l'equilibri entre síntesi i sensibilitat.

Tot i que la tria de paraules resulta pulcra i poetitzant, el rerefons metafísic de moltes peces acosta el llibre a l'assaig. L'ordenació, en tot cas, resulta pròxima a la poesia, ja que les peces no formen una seqüència lineal sinó que contribueixen a una determinada atmosfera conjunta, que al capdavall es pot entendre com el refugi que brinda la civilització davant la malenconia: "Com si les paraules no fossim més que la secreció que desprenen alguns animals per protegir-se de l'amenaça".